

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ ΤΟΥ... ΚΑΦΕ

Στά 1720, ο Γάλλος σοφός Α. γνέ Ζουαί, έκάλεσε τον νεαρό ση- μακοφόρο του βασιλικού ναυτικού, Ιππότη Ντεωλιέ, ο οποίος επρόκειτο ν' αναχωρήσει με το πλοίο του για την Μαρτινίκα, και του παρέδωσε ένα δενδρύλλιο απ' αυτά που παράγουν τον καφέ, με την έντολή να το φυτέψει στη μακρινή αυτή Γαλλική άποικία για να γνωρίσουν τα αγαθά του και οι κάτοικοί της. 'Ο καφές τον καιρό εκείνο, έσπάνιζε στην Εύρπαική, το δενδρύλλιο δέ αυτό προήρχετο από μιιά μικρή φυτεία, άνήκουσαν στον βασιλέα Λουδοβίκο ΙΔ'.

'Ο Ντεωλιέ παρέλαβε το πολύτιμο φυτό και ύπεσχέθη να έκτελέσει κατ'α γράμμα την παραγγέλια του σοφού.

Κατά τη διάρκεια θύως του ταξιδιού, το όπιο ύπηρξε έξαιρετικά έπιτιμο και μακρό, λόγω της κακοκαιρίας, το πλήρωμα του πολεμι- κού, στο όπιο επέθανε ο Ντεωλιέ, άρχισε να ύποφέρει από έλευση νεφού. Για να έξωκονομηθή τότε ή λίγη ποσότης ποσίου νεφού που ύπηρχε στο καράβι, έδιναν στους άνδρας από λίγα δράμα η η- μέρα. Καί κανείς φυσικά δέν έσκέφτηκε μέσ' στη λευψυ- ρδία αυτή το δενδρύλλιο του καφέ, που θά ξεφανόταν ά- πότιστο.

'Ο Ντεωλιέ θύως έννοωσε να διατηρήσει το λόγο του. 'Ετσι σέ όλη τη διάρκεια του ταξιδιού μοιραζόταν το πενιχρό μερίδιο του νεφού του με το δενδρύλλιο, το όπιο μ' αυτό τον τρόπο διατηρήθηκε θαιμισία μέχρι της άφι- ξεώς του στη Μαρτινίκα. 'Ετσι δέ το δενδρύλλιο αυτό ή- πήρξε ο πρόγονος των μεγάλων φυτειών καφέ της Μαρ- τινίκας.

ΠΕΡΣΙΚΑ ΠΕΖΟΤΡΑΓΟΥΔΑ

ΥΜΝΟΣ ΣΤΗΝ ΑΓΑΠΗ

Δόξη σέ σένα, ω 'Αγάτη, που ξελογιάζεις τους άν- θρώπους, σέ σένα που γιατρύνεις δίλες μας τις άφορστές, σέ σένα που είσαι ο γιατρός της περιφάνειας και της άλαστονείας μας!

'Η 'Αγάτη παίρνει τά γήινα κομμά μας και τ' άνι- ψώνει ως τον ούρανό. Αιτή κάνει τά βουνά να σωριούν από χαρά!

'Ω, έρωτευμένε, άκουσε αυτό που θά σου πώ. 'Η 'Α- γάτη ήταν εκείνη που έδωσε ζωή στο θρος Σανά, τότε που έτρεμε σήραξια και που ο Μωήσης έπεσε καταγής λι- ποθυμισμένος.

Αιγάκι φτάνει να μ' αγγίξει ο ποιητικισμός μου με τά γήινα του χείλι, κι' άμέσως θά ξεσπάσω σ' αδράνεις μελωδίες!

ΓΚΑΛΛΑ - ΕΛ - ΝΤΙΝ

Και τέλος της έδωσε το ύπέρτατο φέλιμα στα χείλι που την ύπέταξε άδύναχα...

Τότε ή αιλίαία έπεσε μπροστά στο άγχαλοισμένο ζευ- γος κι' ή έπισημίες και τά χειροκροτήματα δόνησαν όλη την αίθουσα του θεάτρου.

'Όταν δέν είχαμε πετά δύναμη για να χειροκροτήσουμε, πήγαμε στα παρασκήνια. Βρήκαμε εκεί σ' ένα καμαρίνι τον Μέγχο, μουσε- μένο ά' τον ίδρωτα. 'Η άνεμίά του τον σούγγιζε μ' ένα μαντήλι.

Μά δέν την προσέξαμε καθόλου αυτή. Δέν ύπηρχε για μās εκείνο το βράδι, παρά μόνο ο Μέγχο, ο θαυμασός καλλιτέχνης.

Μα τι παράξενο που ήταν το πρόσωπο του τώρα! Λιζ, βγάλε την ξανθή περιφροία και τά τριαντάφυλλα απ' το κεφάλι του και τά ψυ- μίθια του έκαναν την έντύπωση μιιάς λευκοφρόνης μάσκας έπάνω στο κίτρινο κρανίο του. 'Ενα φίλος πιστετώ τον έκανε να τρέμη από το κεφάλι ως τά πόδια. Γελούσε κι' έβλαψε συγχρόνως. Τον βλέπαμε γεμάτος έκληξη, θαυμασμό και τρόμο.

—'Α, παιδί μου, καλά μου παιδί, μās είπε. 'Ησθατε όλοι... Σας εύχοριστώ! Τώρα λοιπόν ξεροπε τ' ή π' τέχνη, τί θά π' χαρός. Γιατί, σάς το άραϊζομαι. Χόρεμα για σάς. Για σάς και για κείνη...»

—'Ενας λιγμός πόν δέσπονε.

—'Ελά κείνη; Για ποιά λοιπόν, κύριε Μέγχο; ρώτησε ο 'Αλέ- ξανδρος Δουμάς υιός, με κάποια άπορία.

—'Ελά τη γυναίκα μου, κύριε. Για την άγαπητή μου γυναίκα, τη σύντροφό όλης μου της ζωής. Δέν το ξερότε λοιπόν; Την έθαμα την Πέμνητη και σήμερα χάρεσα για να μ' πληρώσω τά έξοδα της κη- δείας της!...

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Μιά έξωφρενική πενητική συλλογή. ΑΙ... «Φλυαρία» και ή «Ζέστη έν Σύρω». Τό πάθημα του ήθεοσιού Κακούρη. 'Ο Μητσάκης και τά διστάχη. Μιά παλιιά άναφορά Δημόρχου. 'Ο άγιασμός και ή άκρίδης, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Στά 1888 βγήκε στη Σύρω με τον τίτλο... «Φλυαρία» μιιά ποιητική συλλογή μοναδική, άβυσθη, πρωτοφανής για τά έξωφρενικά της ποιήματα. 'Απ' τη συλλογή αυτή, απαντιώνται σήμερα, παίρνοντας το παρακάτω ποίημα, το όπιο έν έχει τον τίτλο: «'Η Ζέστη έν Σύρω»:

Όψ! όψ! άκούεσαι, ζέστ' εινε μεγάλη, πάντες δέ λέγοναι με πονεί τό κεφάλι. Διότι θάνατος παντού όπου κι' άν πās θ' άκούσης κι' άδύνατον ειν' ν' σωθής άν την κεφαλήν δέν λούσης. Βοαί, κλαυθμοί, όδυμοί και ιερέων άρμονία άντι γάμοι δέν θάνατοι ώ! τί δυστυχία. Παντού το ούφ άκούεσαι, άντάρα και λαχτάρα συγχά-πυκά δονατοβολά του χάρου ή τρομάρα. Τόν Χάρωνα άνέφερα, ώ! τί δυστυχία, γυναίκες, άνδρες στενάζουσι ως και τά παιδιά. Εινε γλυκειά ή ζωή, εινε γλυκειά άδύμα δέν θέλουσι δέ να άσπαθούν της μάσης γής τό χώμα. Τήν ζέστη διά ν' άποφύγουν τά πάντα κατορθούσι, μ' όμυθρέλλωσι και βεντάλια την έλαττούσι. Πλήν με κόσια εις τās χείρας και μανδύλι στο λαμό ώχ! και έσκασα φωνάζουν λιγο άέρα καθαρό. Όψ!! όψ!! φωνάζει ο ένας τί μεγάλη ταραχή ξεκουμώνεται ο άλλος με μείστη προσοχή. 'Ο άλλος βλέπων τον ίδρωτα ποταιμώδον ν' ρει την όβιν του παρατηρεί μήπως προς Χάρωνα πάλαιε. "Αλλος δ' όπ' άπέθαναν δύο ή τρείς άλλοι μάθει τά πάντα μηχανεύεται ίνα μη κι' αυτός πάθη. Κι' ένώ τον βλέπεις έρυθροίν σημεϊον εύ ύγειας άμέσως πέντ' έξ άλάττει χρώματα έκ φοβεράς δειλίας. "Ω! εινε πολύ φοβέρον τον θάνατον να ποδώναι ένώ ύπ' αυτού του Θεού να κηθώσι προσκαλώνται. Και δέν σκέπτομαι καλώς πώς θέλουν ν' άποθάνουν άλλ' ότι θά ζώσι πάντοτε τον πλούτον των ν' αυξάνουν. Πικρός μόν ο θάνατος και καύσιμος ο ήλιος γλυκύς δέ και γλυκύτατος πάντων ήμών ο βίος. Αυτό εινε τό ποίημα. Θέλετε τώρα, βέβαια, και τό όνομα του ποιητού, αλλά δέν θά τό άναγέρομαι. Τί φταίει ο άν- θρώπος; Νεανικά ποιητικά όμαρτήματα φέρουν επί της ρά- χεός των όλοι οι θνητοί, μικροί και μεγάλοι, πλοίσιοι και πένητες...

Πρό ήθροίν, σέ μιιά παράσταση του θεάτρου της «Όμο- νοίας», ο ήθοποιός Κακούρης έζήσασε ξαφνικά τό μέρος του και τάχασε κριολεκτικώς. Γύρισε τότε προς τον ύποβόλαι και τό έννευε να του ύποβάλη τί έπρεπε να π' παρακάτω. 'Ο ύποβόλαις χίπταξε τό χειρόγραφο του, δρήμε τό μέ- ρος του Κακούρη και του ψιφίρισε:

—'Τρέμε, κακούργε!» Τis λέξεις αυτές έπρεπε ο Κακούρης να τις π' στον ήθο- ποιό ο όποίος έταίε μαζί του. 'Αλλά ο δυστυχής Κακούρης ήταν τόσο ταραγμένος, ώστε νόμισε ότι ο ύποβόλαις του έ- λεγε:

—'Τρέμε, Κακούρη.

Κι' άρχισε να κίνει πός τρέμει, ένώ ο ύποβόλαις έξακο- λουθούσε να του φωνάζη τά λόγια που έπρεπε να π':

—'Τρέμε κακούργε! Τρέμε κακούργε!...

Τέλος, ο δόστυχος Κακούρης άπέθωσε και γύρισε και έλτε στον ύποβόλαι γεμάτος θυμό:

—Τρέμω, βρε χριστιάνε μου, τρέμω... Πές μου θύως και τί πρέ- νει να πώ παρακάτω!...

'Εδειξαν κάποτε στον άείμνηστο Μητσάχη μερικά διστάχη γνω- στατάτου συγχρόνους του ποιητή και τον ρώτησαν πός του φαινόταν.

—Πός μου φαίνονται; άπορώθηκε ο συγγραφέας. Σάν... δ ύ σ- τ υ χ α !

ΠΕΡΣΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

'Ο μόνος δρόμος που οδηγεί στην καρδιά ειν' ή καρδιά.

—Τό θάρρος δέν κατοικεί στο σώμα, αλλά στην ψυχή.

—'Ο,τι βγαίνει από ένα στό- μα μταινει σέ χίλια αυτιά.

—'Η άμάθεια θανατώνει τον άμαθή πριν πεθάνη.

—'Αν τό δέντρο μορούσε ν' άλλάζη θέσι, δέν θά φρόδταν άπ' τό τσεκούρι.

